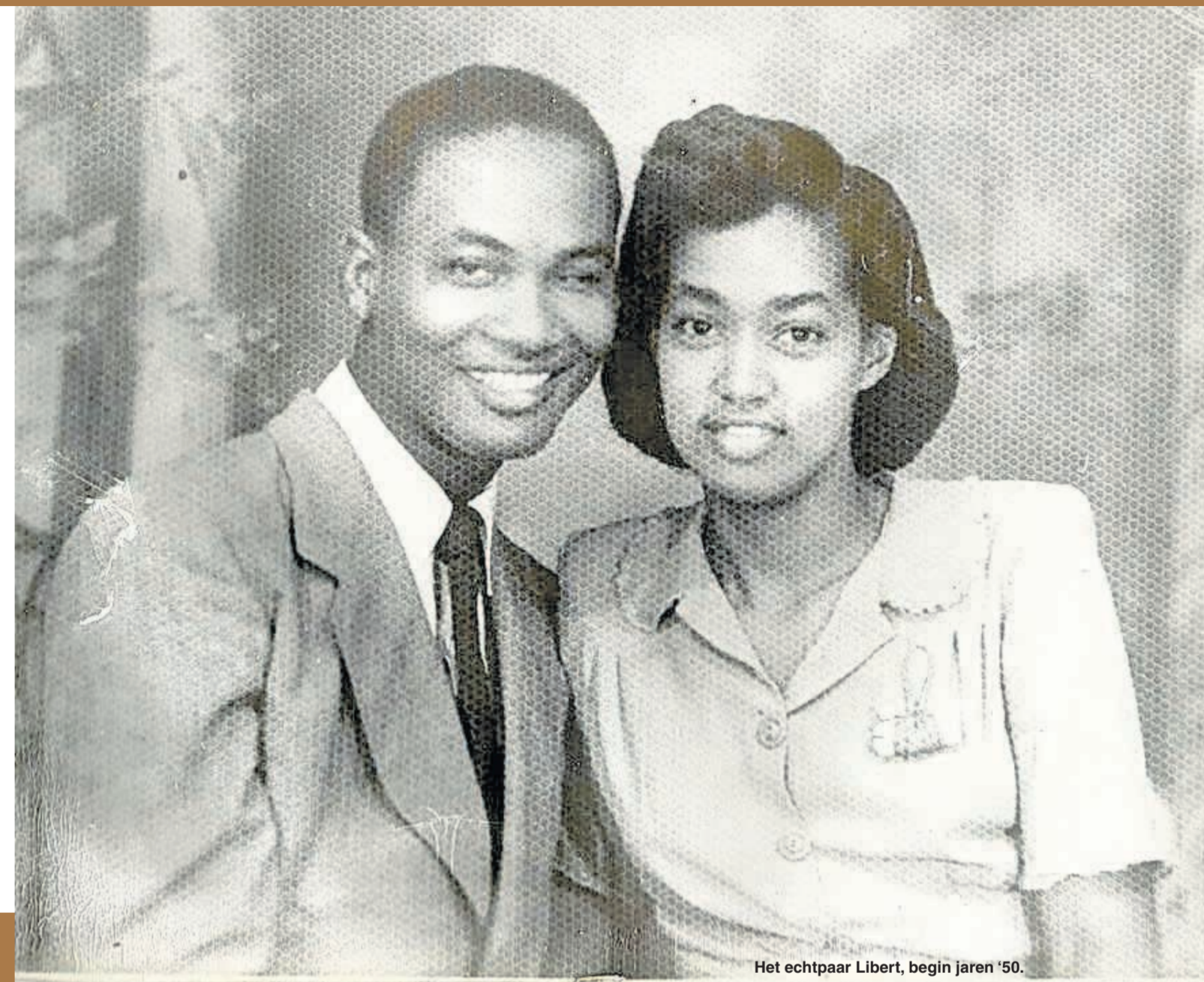

Kenneth Libert 90 jaar

Een leven lang achter de piano

“U kent dit nummer van Judy Garland toch wel, hè?” Zijn vingers beroeren de toetsen van de oude kleine piano in zijn woonkamer. Het gaat niet meer zo soepel en snel als vroeger, maar ik hoor hoe Kenneth Libert de schitterende akkoorden van ‘Over the Rainbow’ moeiteloos en jazzy oppakt. Bij leven en welzijn wordt hij aanstaande vrijdag negentig jaar.

door Liesbeth Mantel - foto's Ken Wong

Het echtpaar Libert, begin jaren '50.

Vormalig pianist, pianoleraar, -stemmer en -reparateur Kenneth Antonio Libert werd op 20 april 1928 als jongste van elf kinderen geboren in Sto. Domingo. Zijn ouders waren afkomstig van St. Kitts en Nevis. De familienaam van zijn vader werd oorspronkelijk geschreven als Liburd, maar ergens in de tijd is dat Libert geworden. Toen hij vier was verhuisde het gezin naar San Nicolas op Aruba. Vader ging werken bij de Lago. Op Aruba kwam de zesjarige Kenneth voor het eerst in aanraking met de toetsen. Zijn zeer godsdienstige zus had hem op pianoles gestuurd opdat hij kon leren spelen in de kerk. De kleine jongen bleek een snelle, getalenteerde leerling. Hij had een uitzonderlijk goed muzikaal gehoor, hij kon alles wat hij op de radio en op platen hoorde vrijwel direct naspelen. “De mensen die mij les gaven snaptten het minder goed dan ik”, zegt hij lachend. Het bleek het begin van een vruchtbaar leven in de muziek.

Hoewel hij daarvoor nooit eerder had samengespeeld met anderen had hij in de jaren die volgden een heel repertoire opgebouwd en belandde hij rond zijn

zestiende in een band, The Swingsters. Die werden al gauw beroemd. “We waren de beste!”, herinnert hij zich. Ze speelden nog ter ere van de verjaardag van toenmalig koningin Wilhelmina, op 31 augustus 1944, en ook de feestelijkheden rond bevrijdingsdag in 1945 staan hem nog helder voor de geest. Maar op zijn achttiende stopte hij ermee. Hij kon niet meer in de band spelen. De jonge Kenneth had zich namelijk radicaal bekeerd tot het christelijke geloof en wijdde vanaf dat moment zijn muzikaliteit alleen nog maar aan de Heer. “Vanaf dat moment heb ik ook nooit meer gevloekt!”, lacht hij.

Enkele jaren later ontmoette hij Sarah Vanterpool, met wie hij in 1950, op 22-jarige leeftijd, trouwde. Uit het huwelijk werden acht kinderen geboren. “Mijn huwelijk met haar was een geschenk van God”, zegt hij daarover. Nooit taalde hij naar andere vrouwen. 66 jaar waren ze met elkaar getrouwd, tot zij eind 2016 op 92-jarige leeftijd overleed.

Op een tafeltje staan een paar foto's van de kinderen en kleinkinderen.

Zijn zoon Pedro bleek de ‘chip off the old block’ te zijn, hij studeerde viool, piano en orkestdirectie aan het conservatorium en belandde zodoende ook in de muziek.

Begin jaren zestig verhuisde het gezin naar Curaçao omdat hij hier als pianist, leraar en pianostemmer een grotere markt zag. “Op Aruba was ik lang niet de enige, maar hier op Curaçao kon ik wat opbouwen.” Ook orgels en accordeons kon hij bescapen, stemmen en repareren. Hij bouwde een naam op. Het gezin woonde altijd in Scharloo. In de Indigostraat in St. Jago, maar ook een periode in het oude landhuis Zwaan achter de Scharlooweg. Nu woont hij weer in de Indigostraat, in een betrekkelijk nieuwe FKP-woning. “Ik heb hier nooit weg gewild, want hier kennen ze me. Libert, de pianist en stemmer!”

Het stemmen en repareren van een piano is volgens Libert een van de moeilijkste vakken ter wereld. “Een piano stemmen is lastig. Maar het herstellen van een piano is nog weer heel wat anders. Je hebt te maken met 88 toetsen, een heleboel schroefjes. Alles heeft te maken met de spanning. Maar God

heeft me een bepaalde hersens gegeven waardoor ik precies weet wat er moet gebeuren. Ik zie het probleem en weet hoe ik het moet oplossen. Als stemmer en reparateur was ik de nummer één hier op Curaçao.”

En ook als leraar verwierf hij algauw faam. Trots vertelde hij hoe een vader, wiens niet ongetalenteerde zoon bij iemand anders op les zat, niet tevreden was met de uitvoering van een bepaald stuk dat de jongen ten gehore had gebracht. Mensen hadden tegen deze meneer gezegd dat hij zijn zoon maar naar Libert moest sturen. En zo geschiedde. “Ik zei tegen die jongen: als je mij volgt, kun je straks nog beter spelen dan ik, en begrijp je het ook beter.” Niet lang daarna had deze nieuwe leerling een uitvoering. Uiteraard stal hij de show. Libert: “Er zijn leraren die het erg vinden als hun leerlingen beter worden dan zichzelf. Maar bij mij is dat precies andersom. Ik ben niet competitief. Ik wil mensen helpen.”

Op vrijwillige basis verleende hij zijn diensten dan ook aan talloze kerkgemeenschappen op het eiland en daarbuiten. Zo deed hij dat bij de Ebenezer Church, waar hij tevens als koördinant optrad. Andere waren onder meer

de Iglesia Bida Nobo, de Gideons, de gevangenisbediening, Pacific Garden Mission (Chicago, VS) en zelfs de synagoge Mikvé Israel-Emanuel. Vorig jaar kreeg hij de ‘Appreciation Award’ overhandigd.

Achter de piano gezeten demonstreert Libert nog even van zijn talenten, namelijk zijn vermogen om hetzelfde lied direct, zonder oefening, in verschillende toonsoorten te spelen. “Als je dat kan, dan kun je overal spelen. Dan kom je ver. De stem van sommige zangers is soms namelijk niet geschikt voor de toonsoort waarin een lied is geschreven. En dan is het beter als het iets hoger of lager wordt gespeeld.” Hij legt uit dat ook timing belangrijk is. Aan bestaande songs gaf hij altijd een eigen ‘swing’ en hij voegde vaak extra noten toe. Even later zegt hij: “U ziet, ik kan nog wel spelen. De vlugheid is er alleen vanaf, en mijn vingers zijn stram geworden.” Hij speelt een stukje uit de hymne ‘Jerusalem’ en geniet er zichtbaar van.

Wat zijn kinderen komende vrijdag voor hem organiseren weet hij niet precies. Maar gezellig wordt het ongetwijfeld wel.